

МІНІСТРОВІ КУЛЬТУРИ ПОДАРУВАЛИ КНИГУ ПРО СУВЕРЕНІТЕТ ОСОБИСТОСТІ

На установчих зборах Громадської ради при Міністерстві культури України 8 липня 2014 року редактор релігійного журналу «Мораль» Юрій Шеляженко подарував міністру культури України Євгену Нищуку книжку «Суверенітет особистості: традиції та перспективи». Таким чином Українська Душевна спільнота знову привернула увагу керівництва держави до необхідності відродження традиційних цінностей суверенітету особистості в Україні, становлення і розвитку суверенної особистості як основної суспільної інституції.

Суверенітет особистості є природним правом людини володіти собою, індивідуальною самостійністю. Концепція суверенітету особистості як виключної власності на себе кожної розумної людини (self-ownership), суспільства як договору самостійних людей давно відома в усьому світі та часто пов'язується із лібералізмом, первинністю прав людини та недискримінації в усіх суспільних відносинах, режимом максимального захисту приватної власності, економічних свобод, вільного ринку та приватної ініціативи.

У 1991 році Верховна Рада України пообіцяла у зверненні до народу з нагоди референдуму про незалежність України, що суверенітет особистості буде однією із засад конституційного ладу незалежної Української держави (Звернення Верховної Ради України до народу, схвалене Постановою Верховної Ради України від 11 жовтня 1991 року № 1660-ХІІ «Про проведення всеукраїнського референдуму в питанні про проголошення незалежності України»).

Україна має виконати свій обов'язок перед громадянами, перетворюючись, як і було обіцяно, у правову демократичну цивілізовану державу, де основними цінностями будуть реальність прав і суверенітет особистості.

Суверенітет особистості у розумінні віруючих в найвищу цінність людини є здатністю та природним правом людини творити себе та суспільство, простір, час навколо себе, прирівнювати до себе та іменувати людиною будь-яку розумну одиницю, в т. ч. об'єднання, приписувати особистість та суверенітет особистості фізичним та юридичним особам, спільнотам, державі. Прадавня традиція суверенітету особистості лежить в основі усіх задумів та дій людей, усіх світоглядних систем і наук, навіть тих,

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 13 (51)

21.07.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНЬСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

які наївно заперечують суверенітет особистості, протиставляють множині однини та завідомо невдало намагаються звузити поняття і значення особистості.

Люди з відкритим розумом свідомо чи інтуїтивно створюють та культивують свою науку одноосібності, систематизуючи знання про безмежний розвиток людини, в основі яких лежить широке та аксіоматичне розуміння особистості як форми буття, здатної до самоорганізації. Ця наука допомагає нам бути господарями свого слова, життя, світогляду та щастя, якими рухає віра в себе, вірність собі, володіння собою.

Суверенітет особистості – невід’ємна частина української культури. На жаль, деякі «суспільствознавці» (точніше – соціальні фундаменталісти), коли чують словосполучення «суверенітет особистості», відмахуються: це, мовляв, щось зі сфери психології. Величезного заряду цивілізаційної, правової, філософської смислової енергії, закладеного у поняття суверенітету особистості, для них не існує. Вони звикли, що суспільство має боротися проти особистості та підкоряти її волі більшості. Вони вважають людину «біосоціальною істотою», тобто дресированою тваринкою суспільства, яка має рефлекторно відпрацьовувати у приватному житті вивчені до автоматизму «соціальні норми», або бути гвинтиком у машині соціального механізму. Займатися самодіяльністю і фантазувати заборонено, «неадекватно». Вільних людей звуть «хворими на голову» і карають. Табуїрована навіть елементарна тема щасливої творчої самотності у спілкуванні та згоді зі всіма одинаками людства, бо ця тема ламає культивованій соціальними фундаменталістами брехливий стереотип «Самотність – це кара і нещастя».

Віруючі в найвищу цінність людини не втомлюються нагадувати цинічним технократам, усім соціальним фундаменталістам та маніпуляторам, що людина не належить суспільству, це суспільство належить кожній людині-засновнику та рівноправному учаснику суспільного договору. Ми підкреслюємо, що суспільство належить перш за все розумним людям, а не іншим спільнотам, які також належать людям – таким, як сім’ї, церкви, еліти, корпорації, громадські організації, політичні партії, бюрократичний державний апарат. Все це елементи людських ігор, кожна з цих ігор є цікавою та привабливою, але в основі дієздатності кожного гравця лежить людяність – володіння собою, суверенітет особистості. Якщо дивитися ширше, кожній людині належить не тільки все суспільство і все людство, але й весь всесвіт. Не погоджуються з цим тільки поневолені індивідофобами «біосоціальні істоти», які не дозволяють собі вірити в себе та бути людьми повною мірою.

Духовна самооборона, боротьба з індивідофобією є одним з основних напрямків діяльності релігійних громад сповідуючих віру в найвищу цінність людини. Для нас однаково неприйнятний як світський етатизм, так і духовна узурпація влади над людськими душами та зрощування влади з церквою. От чому чиновні індивідофоби обмежують свободу віросповідання в

Україні, не реєструють релігійний центр віри в найвищу цінність людини. Вони намагаються керувати церквами і через церкви думками людей в своїх політичних інтересах.

– Хотілося б поставити питання постійного втручання влади у життя релігій та зарегульованості життя релігійних організацій України, – звернувся Юрій Шеляженко до міністра культури Євгена Нищука, – Наприклад, ми знаємо, що минуле керівництво міністерства намагалось, фактично, припинити діяльність Української Греко-Католицької Церкви, а нинішнє керівництво міністерства намагається регулювати візити ієрархів деяких релігійних організацій в Україну. Зрозуміло, що все це політичні моменти. Хотілося б сказати, що Українська Душевна спільнота в цьому році двічі зверталася, зокрема, з питання припинення такого втручання та зменшення зарегульованості діяльності релігійних організацій в Україні. Це листи від 13 січня та 1 березня 2014 року, на які ми не отримали відповіді. Хотілося б зазначити, що вже кілька років Українській Душевній спільноті не вдається зареєструвати релігійний центр, тому що діяльність релігійних організацій зарегульована, неможливо навіть зареєструвати релігійну громаду, якщо менше 10-ти віруючих. Вибачте, всі релігії засновані одноосібно пророками! Я ставлю питання руба: треба припинити зарегульованість діяльності релігійних організацій державою. Ми засуджуємо втручання держави у діяльність релігійних організацій, спроби регулювання їх внутрішнього життя, тому що жодна релігія, вірна Богові, не підпорядкується ані державі, ані натовпу. Політика державного регулювання релігійної діяльності нагально потребує таких удосконалень: посилення загальних гарантій свободи віросповідання та релігійного багатоманіття, припинення абсурдних і нікчемних спроб стандартизації та уневільнення душевного життя людини. Необхідно узаконити одноосібне утворення релігійних організацій як юридичних осіб, відмовитись від критеріїв масовості та територіальності життя релігійних організацій, оскільки це дискримінує сучасні духовні рухи, які прагнуть жити в мирі, згоді та взаємному визнанні з державою, людством і усіма іншими релігіями. Вирішення цієї проблеми має бути першочерговим завданням Міністерства культури як уповноваженого органу з питань релігій.

Міністр культури Євген Нищук пообіцяв дізнатися у департаменті у справах релігій та національностей, як розглядаються звернення Української Душевної спільноти.

– Щодо ситуації, коли давали вказівки, де молитися під час відомих подій – ви знаєте, була наша заява ради церков, де це засуджувалося, – нагадав міністр, – Зрештою було знято голову департаменту. Не тільки через це, але в тому числі, скажімо так. Щодо іншої ситуації... Ми не вказували в жодній мірі, чи не приїздити Кирилу, але було висловлювання через деякі події, ви самі згадали про політичну ситуацію. Існували деякі ризики у разі приїзду Кирила – це пряме протистояння, ми б не хотіли цього. Я стою на тому, що ми не повинні в жодному разі вмішуватися у життя церкви. Разом

з тим ота регуляція, дозвільна ситуація – я буду більшою мірою звертати увагу в частині роботи департаменту.

На разі Українська Душевна спільнота знову готує пакет документів на реєстрацію релігійного центру нашої релігії, який буде поданий до Міністерства культури України в порядку, встановленому Законом України «Про свободу совісті та релігійні організації». Ми наголошуємо, що вічна і всеосяжна релігійна віра в найвищу цінність людини завжди та всюди існувала та існуватиме надалі, хочуть того будь-які державні чиновники чи не хочуть, однак ми дотримуємося політики відкритого одинацтва і прагнемо максимальної синергії у відносинах з кожною суверенною особистістю, в т.ч. з державою, тому прагнутимемо і надалі посилити присутність наших релігійних організацій у правовому полі в Україні.

Окрім того, на установчих зборах Громадської ради при Міністерстві культури України було обрано склад та керівництво цього консультативного органу. Головою громадської ради обрано Юрія Решетнікова, представника ГО «Інститут християнської демократії». До складу Громадської ради увійшов і Юрій Шеляженко. Своєю задачею роботи у складі комісії у справах релігій Громадської ради (склад комісії: Н. В. Білецька, М. С. Васін, А. П. Козачок, М. В. Крупський, І. В. Павленко, Ю. В. Шеляженко), як редактор релігійного журналу «Мораль» та Хранитель віри Української Душевної спільноти, що є учасником Коаліції з протидії дискримінації в Україні, п. Шеляженко вважає захист конституційних прав на свободу совісті, свободу вираження переконань та свободу асоціацій в Україні представників релігій та сучасних духовних рухів, дискримінованих внаслідок їх малочисельності чи з інших причин.

З нашого боку зустрінуть рішучий спротив діячі деяких одіозних течій, які намагаються за планом Козьми Пруткова реалізувати в Україні «проект про введення єдиномислія» і ставляться до людей, відповідно до цього «проекту», за принципом «хто не служить, той не гідний». Ми сповідуємо цінності лібералізму, правозахисту, публічно-правового паритету суверенної особистості з іншими суспільними інституціями, мультикультуралізму, релігійного, ціннісного та світоглядного багатоманіття та захисту права на існування і реалізацію кожної людської фантазії, яка надихає людей вірити в себе, бути вірними собі, володіти собою. Ми хочемо бути і будемо ковалями свого щастя, працюватимемо на власний розвиток як одноосібні осередки суспільного блага, очікуючи від держави не хліба та видовищ, а визнання та сприяння самостійному людському розвитку і розширенню змісту та обсягу природних прав і свобод людини.

ПЕРЕВТІЛЕННЯ

Відомий класик жанру Франц Кафка у своєму творі «Перевтілення» писав про Грегора Замзу, такого собі чувачка, який нікому не потрібен. Як на мене, історія з Грегором Замзою є однією з

Релігійний
біюлетень
№ 13 (51)
21.07.2014

найкращих та найморальніших історій ХХ століття. Тому що ХХ століття – це століття вбивств, невігластва, людиноненависництва. Це століття принесло нам технології, але породило масове вбивство, геноциди, війни та аморальність. ХХ століття – це крах людяності та моральності, але ХХІ століття повністю відрізняється від ХХ століття. ХХІ століття – це століття економічних, фізіологічних, соціальних благ, а головне – це століття масової глобалізації та уніфікації, через яке втрачається національна та соціальна ідентичність. Це століття можна назвати Гаджетною епохою.

Що ж таке перевтілення для сучасної людини? Ми часто говоримо про перевтілення акторів, які грають свої ролі. Тобто, ми беремо якийсь образ і намагаємось жити згідно із ним. Наприклад, я спокійна і добра людина, але граю роль впевненої та успішної. Бо цього вимагає моє оточення.

Часто наше оточення вимагає від нас перевтілення. Наприклад, ми ходимо на роботу, і від нас вимагається дотримуватися певних моральних засад, корпоративних правил. Тоді ми перевтілюємося, наприклад, у образ офісного працівника. Якщо ти холерик, який не може спокійно вести себе на роботі, все одно повинен дотримуватися правил для того, щоб можна було заробити якісь кошти. Такий процес перевтілення можна назвати ефектом маски.

Що ж таке ефект маски? Ефект маски – це процес перевтілення людини у образ іншої людини, або, інакше, в образ своєї протилежності. Ефект маски дає змогу людині ставати іншою людиною, хоча за своїм характером та душею ця людина не є своїм образом. Але інколи люди входять в образ своєї маски, і ефект маски поглинає їх. Тоді вони стають образом, який грали.

Наприклад, я часто бачу людей, які намагаються бути іншими або не показувати істину свого характеру та образу. Ефект маски є ефектом гри людини. Візьмемо, для прикладу, серійних вбивць та маніяків. Ці люди у соціумі не проявляють агресію, бо вони надягають на свою голову маску хороших людей, добрих та люблячих батьків та дітей. Але вони в своїй сутті є тваринами і вбивцями. Маніяк, серійний вбивця часто так успішно грає свої ролі у майстерному перевтіленні, що його дуже важко впіймати. Коли його ловлять та судять, люди починають дивуватися, як міг такий от порядний, здавалося б, громадянин... бути вбивцею!

Чесно кажучи, ми всі граємо ролі у нашому театрі. Тобто, кожен з нас має свою сутність та своє «супер-его», яке ми не можемо відкрити назовні – тому і граємо свої ролі. Ролі, які можуть робити нас egoїстами та злими людьми.

Сьогодні ефект маски діє скрізь. Візьмемо до уваги гаджетну епоху, яка породила у світі масову моду на маски. Люди – буквально усі! – глобально перевтілюються в образи інших людей і тим самим грають ролі інших, а головне, живуть за принципами та законами корпорацій.

Якщо у ХХ столітті відомий німецький філософ Освальд Шпенглер писав про закат Європи, то тепер Європа – це велике, глобальне село, яке живе за принципами корпоративного

права. Європа Шпенглера через війни та кризи практично померла, але в ХХІ столітті вона воскресла, як Фенікс з попелу. Після воскресіння Європа стала на шлях масової глобалізації та уніфікації. Таким чином виникло глобальне європейське село. Чи це погано, я не знаю, але знаю те, що сучасні європейці мають хороші економічні блага. Потрібно згадати про таблицю благ відомого американського психолога Абрахама Маслоу. За таблицею Маслоу людина потребує безпеки, фізіологічних благ, самореалізації, має потреби в шануванні, має соціальні потреби. Цікаво, що Абрахам Маслоу ставить фізіологічні блага на нижній рівень своєї піраміди. Хоча сьогодні сучасне глобальне суспільство ставить фізіологічні та соціальні блага на перші позиції. Чи це є правильно? Я думаю, що ні, скоріше це робить нас залежними від корпорацій.

Маслоу виділяє найбільшим благом людини самореалізацію. Самореалізація за Маслоу – це найвище благо. Але чи сьогодні для сучасної гаджетної людини самореалізація є найважливішим благом? Я думаю, що так. Незважаючи на те, що ми є глобальним селом та залежними від корпорацій та від гаджетів, ми намагаємось самореалізуватися та самоствердитись. Але мені цікаво, де ж у нас духовні блага? Ви скажете, що сьогодні майже 80% жителів Землі є релігійними і вірять у вищу сутність. Але питання інше: чи люди вірять насправді у цей абсолют, у цю вищу істоту? Та ні, не вірять. Ми залежні, як наркомани, від гаджетів, бабла, дівчат та сексу.

Наша сутність – бути людьми. Чомусь ми, люди, боїмося показати собі та іншим свою істинну сутність. Можливо, ми боїмось усвідомити, хто ми є насправді, та проявити себе. А можливо, ми не хочемо бути такими, якими ми є насправді. Боїмося відкрити свою душу та серце іншим, а головне – ми маємо страх перед своєю істинною сутністю. Ми боїмося бути тими, ким ми народились.

Для прикладу візьмемо наше дитинство. Кожен з нас в дитинстві завдавав оточуючим певні збитки і боявся про це розповідати батькам. Ми з дитинства робимо різні дурниці, про які жалкуємо і боїмося розповісти своїм батькам. Тоді і виникає у нас ефект масок і ми стаємо акторами суспільства, «соціальними істотами». Ми ніколи не можемо усвідомити до кінця, що ми є акторами великого театру, як кажуть росіяни – «ми любимо ходити у Великий театр». Наш сучасний світ є великим, глобальним «театром», в якому ми лише дешеві актори. І цим театром керує купка бездарних, але високооплачуваних режисерів, які навіть не можуть домовитись між собою і з нами, за яким сценарієм треба грати п'єсу нашої історії. Найрозумніші з нас сміливо грають свої моновистави, намагаючись по можливості підігравати друг другу.

Режисери «Великого театру» – це люди, які теж пережили перевтілення і не звільнилися від системи матриці. Ці люди є володарями акторів, але водночас вони є рабами великої глобальної системи. Перевтілення не є звільненням від системи, воно є лише переродженням, і це переродження не завжди є добрим. Адже коли ми перевтілюємося, ми можемо стати нікому не потрібними, як став нікому

не потрібним героєм твору Франца Кафки Грегор Замза. Тому потрібно думати, перш ніж перевтілюватись, у кого перевтілюватись і чи потрібно взагалі перевтілюватись. Як казав Рене Декарт: «Cogito ergo sum» (Я мислю, отже, я існую). Саме мислення та щира віра може врятувати сучасну гаджетну людину від самотності, безглуздя та аморальності, а головне – від тупості.

Ігор ДМИТРУК,
шеф-редактор філософсько-
релігієзнавчого журналу «Апейрон +».

РЕЗАТЬ ДОРОЖЕ, ЧЕМ СКЛЕИВАТЬ

На днях услышал историю. Донецкий предприниматель страдал язвой желудка. Обратился к местным врачам. Ему сказали, что нужно сделать операцию, вырезать язву.

Чтобы операция прошла безупречно, посоветовали хорошего хирурга – профессора, доктора медицинских наук.

Стал договариваться с хирургом. Естественно, нужно платить за работу, за лекарства, ассистенту, анестезиологу и так далее. В общей сложности несколько тысяч долларов.

Так бы он и лег на операционный стол, если бы не рассказал о своей беде немецкому партнеру. А тот посоветовал ему местную клинику, о которой слышал, что лечат там качественно и недорого.

Больной предприниматель срочно поехал в Германию. Там его осмотрели, провели зондирование, сделали укол в область брюха и поселили в маленькой уютной палате: «Немного понаблюдаем за вами».

Прошло три дня. Предпринимателю стало гораздо лучше, но он все беспокоился: когда же операция? И спросил об этом лечащего врача.

Лечащий врач – обыкновенный медик, никакой не профессор и не доктор наук – очень удивился. Зачем вам, говорит, с язвой ложиться на операцию? У нас, говорит, язву давно не вырезают. Гораздо дешевле и комфортнее ее заклеить специальным гелем. Вот вашу язву, например, мы уже заклеили, и вы идете на поправку.

Потом предпринимателю прописали строгую диету и отправили домой. Все обошлось меньше чем в тысячу долларов...

Послушал я эту историю и говорю: а ведь с сепаратизмом у нас в Украине та же проблема!

Нет чтобы позаимствовать у тех же немцев идеи и социальные технологии мультикультурного общества. Склеить гелем терпимости эту язву гордыни, терзающую пассионарные умы и разделяющую русских и украинцев фронтами войны или, если вам угодно, антитеррористической операции...

Так нет, надо резать. Вбухивать кучу денег в индустрию войны и укорачивать жизни людей.

Зато – почет и слава хирургам!

Юрий ШЕЛЯЖЕНКО